

Genesis 18:22

Vanavond wil ik graag met u stilstaan bij dat wonderlijke gebed van Abraham. Abraham die als het ware met God onderhandelt over Sodom en Gomorra. Maar deze gebeurtenis staat, logisch, tussen twee andere gebeurtenissen in. Voorafgaand aan het gebed van Abraham voor Sodom en Gomorra heeft Abraham bezoek ontvangen van drie mannen. Achteraf bleek dat deze mannen de HEER zelf was met twee van zijn engelen. Abraham ontvangt deze mannen zeer gastvrij. Hij zette ze allerlei lekkers voor. Er werd een kalf geslacht, boter, melk, mais, brood, het kon niet op. Abraham kreeg te horen van zijn gasten dat zijn vrouw Sarah over een jaar een zoon zou baren. God gaat nieuw leven geven. Wat een contrast met Sodom. Want dat is de andere kant van de tekst van vandaag. Geen gastvrijheid, maar een enorme afwezigheid van gastvrijheid. De beide engelen die Abraham bezocht hadden, begaven zich naar Sodom. En kenmerkend voor Sodom was gebrek aan gastvrijheid. Lot week af van de plaatselijke gebruiken door de mannen in huis te nemen, maar dat kwam hem bijna duur te staan. Sodom kende geen sociale ethiek. Men was vrij te doen met vreemdelingen wat men maar wou. De mannen van Sodom wilden seksuele omgang met de gasten van Lot. Vandaar dat wij vandaag de dag homoseksualiteit soms met sodomie aanduiden. Ons scheldwoord 'mietje' komt daar vandaan, trouwens. Sodomie is een ongelukkige uitdrukking naar mijn idee. Want hier in Sodom gaat het niet alleen om seksuele omgang tussen mensen van hetzelfde geslacht, maar ook een absolute minachting voor het leven van de vreemdelingen in de stad. En die seksuele omgang maakte daar deel vanuit. Er was sprake van verkrachting. En omdat van minachting en seksueel geweld bij homofielen gelukkig geen sprake is, is sodomie wat mij betreft een slecht gekozen term voor homoseksualiteit. Wat vormen die opvattingen van de inwoners van Sodom een enorm contrast met de geboden van God, die juist oproepen het op te nemen voor de weduwe, de wees, de vreemdeling en de zieke. Zo zie je dat het gebed van Abraham in staat tussen de hartelijke gastvrijheid die Abraham bood en het gebrek aan gastvrijheid in Sodom.

Abraham heeft dus bezoek gehad van de HEER en twee van zijn engelen. En hij doet hen uitgeleide. De HEER maakt Abraham duidelijk wat zijn voornemen is. Hij gaat Sodom en Gomorra straffen voor hun zonden. En dan treedt Abraham

tussenbeide. Hij gaat voor de HEER staan. “Zult u dan de rechtvaardige met de goddeloze vernietigen”. En wat dan als er nog 50 rechtvaardigen in de stad wonen? Dan zal ik de stad niet verwoesten, was het antwoord van de HEER. En wat dan bij 45...of 40...of 30...of 20...of 10? En de HEER zei ‘zelfs bij 10 rechtvaardigen zal ik haar niet verwoesten’. Het is als in Jeremia 5:1: *“zwerft rond in de straten van Jeruzalem, ziet toch en speurt na, zoekt op zijn pleinen, of gij iemand vindt, of er één is, die recht doet, die oprechtheid betracht, dan zal Ik haar vergeven.”*

Nu weten we niet waarom Abraham niet doorvraagt. Want hij wist natuurlijk van Lot, z'n vrouw en hun beide dochters. Vier rechtvaardigen waren er in ieder geval nog in de stad. Alhoewel....rechtvaardig. Lot had zich al aardig gesetteld in Sodom. Toen de beide mannen Sodom binnenkwamen zat Lot in de poort. Dat is de plek waar recht gesproken wordt. Daaruit kunnen we opmaken dat Lot inmiddels zich een positie had verworven in de gemeenteraad van Sodom. En bovendien had hij zijn dochters al weggegeven aan twee mannen uit de stad. Die gemengde huwelijken zijn in de Bijbelse geschiedenis al heel vaak een valkuil geweest. Wat een verschil met Abraham die zijn knecht liet zweren geen vrouw uit de Kanaänieten te zoeken voor Izaäk. En tijdens de vlucht van Lot, bleek toch wel dat zijn vrouw maar erg moeilijk kon loskomen van de stad waar ze zich thuisvoelde. Toen later de gevluchte Lot, met zijn beide dochters in een spelonk gingen wonen werd hij dronken gevoerd door zijn dochters, en in beschonken toestand verwekte Lot zijn eigen kleinkinderen en zo werd hij de stamvader van de Moabieten en de Ammonieten. Hoewel deze Moabieten en Ammonieten dus familie van de Israëlieten zijn, hebben zij later bij de wegvoering van Juda in ballingschap met leedvermaak staan toekijken. In Ezechiël 25 worden deze volken daarom door God veroordeeld. Toch zien we dat Ruth, een Moabitische, een volk dus wiens stamvader geboren is uit een zondige daad tussen een dochter van Lot en haar vader, de grootmoeder van David is en zodoende ook voorouder van onze Here Jezus.

Al met al krijg je de indruk dat de redding van Lot niet te danken is aan z'n eigen rechtvaardigheid, maar eerder is vanwege Gods liefde voor zijn oom Abraham. Hoe dan ook, Abraham staat op de bres voor Sodom. En daarmee is hij een voorbeeld voor ons. God zoekt mensen die op de bres willen staan. Mensen die op de bres willen staan in gebed voor hun dorp, hun stad, hun land, de wereld.

En Abrahams gebed is ook een gebed voor zijn familie, zijn neef en z'n gezin, die dreigen af te glijden bij God vandaan. In Abrahams omgang met de HEER vallen een paar dingen op. In de eerste plaats zijn vrijmoedigheid. Hij durft God aan te spreken op zijn rechtvaardigheid. *“Het zij verre van U, aldus te handelen, de rechtvaardige te doden met de goddeloze...zou de Rechter der ganse aarde geen recht doen?”* Abraham zegt als het ware dat hij God zo niet kent. Hij kent God als iemand die absoluut rechtvaardig is. En een stad uitroeien terwijl er nog rechtvaardigen wonen is in strijd met het beeld van God dat Abraham heeft. Tegelijkertijd zien we dat Abraham diep respect heeft voor God. *“Ik heb me verstout tot de HEER te spreken, hoewel ik stof en as ben”*. Deze uitspraak is niet zo zeer zelfverachting, maar de erkenning van eigen nietigheid tegenover God. Persoonlijk vind ik dit een mooie balans. Aan de ene kant met vrijmoedigheid naderen tot God, omdat je weet dat God een rechtvaardig God is, bij wie je kind aan huis mag zijn. Aan de andere kant, diep respect, omdat je weet van jezelf dat je maar een klein mensje bent en dat je wel in gesprek bent met de Allerhoogste HEER, de Schepper van het universum.

Maar behalve dat Abraham een voorbeeld is voor ons gelovigen, is hij ook type van de Here Jezus en van de Heilige Geest. Want de Here Jezus wordt in de bijbel ook een Voorspraak genoemd (1 Joh.2:1). Wij hebben een voorspraak in de hemel, die voor ons bidt en pleit. Het greekse woord voor Voorspraak is 'parakletos'. Dit woord wordt in het Johannes Evangelie als het spreekt over de heilige Geest, vertaald met Trooster. Op de Bijbelstudie heb ik vorige week bij dit woord uitgelegd dat het zowel troosten als vermanen betekent. Het woord komt eigenlijk uit de rechtspraak en zou ook wel met Advocaat vertaald kunnen worden, of Pleitbezorger. De Here Jezus is onze Advocaat in de hemel. Dankzij zijn volbrachte werk aan het kruis van Golgotha hebben wij weer toegang tot de Vader. Wij mogen bidden in Zijn naam. Namens Hem. Dankzij Hem mogen ook wij met vrijmoedigheid tot God naderen.

Maar ook de Heilige Geest pleit voor ons. Romeinen 8:26 zegt: *dat de Geest ons te hulp komt in onze zwakheid, want wij weten niet wat wij bidden zullen naar behoren, maar de Geest zelf pleit voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen. En Hij die de harten doorzoekt, weet de bedoeling van de Geest, dat Hij namelijk naar de wil van God voor heiligen pleit.* Wij weten vaak niet hoe te bidden. We komen woorden

tekort. Maar de Geest, die in ons woont, vertaalt als het ware onze gebeden naar de Vader. Zodat we in overeenstemming met Zijn wil bidden.

Zo mogen wij ook gaan bidden samen. Met dezelfde vrijmoedigheid als Abraham. Want we mogen God kennen als een rechtvaardig God. Maar ook met dezelfde eerbied als Abraham. God is God en wij zijn kleine mensen. En zoals Abraham als middelaar optrad voor Sodom, mogen wij weten dat we dankzij de Middelaar, Jezus Christus tot de Vader komen en daarbij mogen we bidden om de leiding van de Geest, die voor ons pleit. Zullen we zo het aangezicht van onze Hemelse Vader zoeken?

Amen